

De echte 'special one'

Om te beginnen een nederig excuus aan Lewis Hamilton van mijzelf en van Damon Hill: ik behoorde in januari 2007 tot de grote groep mensen die het met Damon eens was dat Lewis hooguit een half seizoen zou krijgen om zichzelf te bewijzen. Ik dacht ook dat het hem dan te veel zou zijn geworden en dat hij stilletjes terzijde zou worden geschoven, om vol ongeloof terug naar de GP2 te worden gezet, tot hij wél klaar voor het grote werk was en als meer ervaren coureur Fernando Alonso van zijn onvermijdelijke derde wereldtitel zou kunnen afhouden. Sorry, Lewis...

Zo zie je maar hoezeer je ernaast kunt zitten. Zelfs de grote Damon Hill had het mis, en als iemand iets van coureurs weet, is hij het wel. Aan de andere kant was het ook niet zo dat Lewis zonder enige voorbereiding in het diepe werd gegooid. Hij had er al een opleiding van negen jaar op zitten bij McLaren, er was het gewoonlijk onfeilbare oordeel van McLaren-teambaas 'Big Ron' Dennis, en er waren de prestaties en resultaten van Lewis in de GP2, waarin hij naar de titel raasde. Het stond vast dat Lewis Hamilton geen eendagsvlieg zou zijn. Het joch was er een voor de lange termijn. Eindelijk zou er weer een Britse held zijn die we de hemel in konden prijzen.

Lewis Hamilton is absoluut het echte werk, hij is de echte 'Special One' en verdient deze kroon veel meer dan de voormalige manager van Chelsea, praatjesmaker José Mourinho. De jongeling, die in het Formule 1-wereldje al snel de bijnaam 'Stevenage Rocket' kreeg, her-

schreef met zijn prestaties de recordboeken binnen de kortste keren. Hij was de eerste zwarte coureur in de Formule 1, de eerste rookie die meer dan twee opeenvolgende podiums behaalde, de eerste zwarte coureur die een Formule 1-wedstrijd won, pas de tweede coureur sinds het begin van de Formule 1 die meer dan één race in zijn eerste seizoen won, de eerste coureur die in zijn debuutseizoen opeenvolgende overwinningen boekte vanaf polepositie, de jongste Brit aller tijden die een Grand Prix won, de jongste coureur die in de strijd om het wereldkampioenschap de leiding in handen kreeg... en natuurlijk de eerste rookie en de eerste zwarte coureur die een serieuze gooi naar de titel deed, en dat al in zijn eerste seizoen.

Al die records maken duidelijk dat dit een verbluffend debuutseizoen was, en dat er nog veel meer grote prestaties zouden volgen. Aan het eind van dat seizoen was Lewis Hamilton een van de favorieten voor de BBC-verkiezing van sportpersoonlijkheid van 2007 – vijf maanden eerder, in juli, weigerde bookmaker Paddy Powers zelfs nog weddenschappen op Lewis te accepteren. Dankzij hem veranderde dat seizoen ook het aanzien van de Formule 1 en begon de sport een groter, diverser publiek te trekken. De autosport transformeerde van een tamelijk saai schouwspel in een sport waarbij niet alleen de kenners, maar iedereen de ontwikkeling naar de spannende ontknopning vanaf het puntje van zijn stoel volgde.

Lewis vertelde dat de plotselinge overgang van relatieve onbekendheid naar wereldroem hem nogal overviel: ‘Ongelofelijk, ik heb deze week brieven van kinderen ontvangen die me vertellen dat zij ineens ook autocoureur willen worden. Ik herinner me nog de tijd dat ik zelf in die positie verkeerde, en ik probeer nu een zo goed mogelijk voorbeeld te zijn. De roem is heel plotseling gekomen en het belang van mijn prestaties begint langzaam tot me door te dringen – dat gebeurt als je merkt dat kinderen tegen je opkijken.’

Formule 1-kenner Chris Hockley, die voor *The Sun* schrijft, keek ook zijn ogen uit hoe Lewis de demografie van de sport verander-

de. Hij vertelde me dat het een onwaarschijnlijk snelle omslag was geweest: ‘Ja, zijn komeetachtige opkomst heeft de kijkcijfers van de Grand Prix’s in Engeland met niet minder dan 50 procent opgestuwd. En het enthousiasme voor de Formule 1 verspreidt zich over de hele wereld. Zelfs in de Verenigde Staten, het domein van het stockcar-racen, ging men er eens goed voor zitten toen dit eerstejaarsknulletje de heersende wereldkampioen versloeg en de Amerikaanse Grand Prix won.

‘Het is een sprookje dat zich over de hele wereld voltrekt. En plotseling heeft iedereen, van de barvrouw tot de dominee en van de krantenjongen tot de bedrijfsdirecteur, een mening over Lewis en informeert iedereen naar zijn vooruitgang. De Formule 1 is niet langer het domein van de freaks, de petrolheads en de technojunkies die beginnen te kwijlen als ze horen dat de monteurs van Ferrari op de downforce bij de voorvleugel 0,63 procent hebben weten te winnen. Vrouwen die het jaren geleden al hadden opgegeven die merkwaardige obsessie van hun echtgenoten met rondjes rijdende auto’s te begrijpen, schuiven nu aan op de bank om te zien hoe Lewis het doet. Het is een kwestie van tijd voordat verkeersagenten te hard rijdende weggebruikers aanhouden met de woorden: “Jij denkt zeker dat je Lewis Hamilton bent?”’

Lewis Hamilton was in 2007 beslist een frisse wind, en sommigen zullen hem zelfs zien als de redding van de Formule 1, die de weg kwijt was en de mensen nauwelijks nog wist te boeien. Zijn verhaal kon zo uit een Hollywoodscenario zijn geplukt, maar het mooie ervan is dat het echt waar is en het leuke aan Lewis is dat hij in een sport waarin het wemelt van andersoortige personages altijd met twee voeten stevig op de grond is blijven staan. Zijn sport wordt beheerst door geld en grote sterren, maar na één seizoen was hij dankzij zijn buitengewone talent, zijn vaardigheden en zijn volstreekte gebrek aan pretentie al de grootste ster van allemaal. Hij leek vanuit het niets te zijn opgekomen, hoewel er aan het verhaal van de rijzende ster die

voorbested is om de koning van de Formule 1 te worden een traject van vele jaren hard werken en vastberadenheid voorafging.

Ik vroeg iemand bij McLaren of ze daarom zo pal achter hun nieuwe man stonden. Op voorwaarde van anonimiteit vertelde hij me dat dat een van de redenen was, waarmee hij me meteen een inkijkje gaf in de positie van het team inzake de vete tussen Lewis en teamgenoot Fernando Alonso, die als een rode draad door dat debuutjaar liep. ‘De pers stond de hele tijd bol van Alonso, die zei dat we Lewis bevoordeelden omdat hij een Brit was, maar dat was onzin. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje, we zijn allemaal McLaren. Big Ron (Ron Dennis) wilde van zulke dingen bij zijn team niks weten – als er al iemand de langzamere auto kreeg, was het Lewis, de nieuwkomer.

‘Maar Lewis is een bijzonder talent. Hij werkt harder dan veel van de doorgewinterde coureurs en hij beschikt over dat vleugje magie dat de meeste anderen niet hebben. Als ik hem in de vrije trainingen zie, begrijp ik weer waarom ik altijd zo graag in de Formule 1 wilde werken. Het ziet er vaak uit alsof Alonso zich enorm opwindt en dat hij alles geeft om zijn titel te behouden, maar dat Lewis hem vervolgens op zijn dooie gemak verslaat – alsof het geen enkele moeite kost, altijd even sierlijk. Het publiek vindt het prachtig.

‘Weet je, Alonso is een geweldige coureur, een groot kampioen en een heel aardige gozer, maar Lewis heeft iets speciaals. Vergeet al die aandacht voor dat hij de eerste zwarte coureur is, want hij kan sowieso de beste coureur van zijn generatie worden. Ik krijg er kippenvel van als ik dat zie gebeuren en ja, zelfs Big Ron heeft tegenwoordig weer een twinkeling in zijn ogen.’

En zo was het. Er werd gezegd dat, net als bij voetbalmanager Sir Alex Ferguson het geval was, dat de opkomst van een jonge ster de nestor van de autosport nieuwe energie had gegeven en hem had gedwongen zijn pensioenplannen af te blazen. Toen Lewis zijn eerste Grand Prix won, stonden er bij de grote man tranen in zijn ogen, wat hij later overigens toeschreef aan de prikkelende champagne. Het

is ook een feit dat Lisa, de vrouw van Dennis, een zwak voor Lewis heeft. Ze schreeuwde het hardst van allemaal toen Lewis de tijd van Alonso in de kwalificatie in Montreal verbeterde (1:15.1707 tegen 1:16.163 van de Spanjaard).

Een ander significant moment zou zich hebben voorgedaan toen Big Ron zich naar een privévertrek haastte nadat Lewis zijn auto tijdens de vrije training op de Nürburgring, eind juli 2007, in de prak had gereden. Een jongen die voor McLaren werkte vertelde me dat hij Ron daar had gezien, met zijn hoofd in zijn handen. De tranen rolden over zijn wangen terwijl hij zag hoe Lewis razendsnel van het circuit werd afgevoerd, met een zuurstofmasker op en een infuus in zijn arm.

Lewis Hamilton is de zoon van een voormalige medewerker van British Rail, en hij is van gemengde komaf. De familie van zijn vader Anthony is afkomstig van het Caribische eiland Grenada, en Lewis is de eerste coureur met een Afro-Caribische achtergrond in de Formule 1. Anthony schraapte en spaarde, en hij had op een gegeven ogenblik zelfs drie banen tegelijk om zijn zoon een kans in de racewereld te kunnen geven. Hij groeide uit tot een buitengewoon invloedrijke steunpilaar voor Lewis. 'Ik heb ontzettend veel geluk gehad met de hulp van mijn vader,' zei Lewis daar later over. 'Ik herinner me [uit mijn begintijd als karter] geen enkele andere deelnemer met een achtergrond als de onze, ze hadden allemaal rijke ouders. Ik weet dat ik in mijn carrière tegenslagen zal meemaken, maar ik zeg altijd maar dat iedereen titels zou winnen als het makkelijk was.

'Ik denk dat die benadering voortkomt uit het feit dat ik sinds mijn negende of tiende elk weekend op de racebaan heb doorgebracht, en dus niet met vrienden rondhing en rottigheid uithaalde. Ik was bij papa, en we waren beste vrienden. Als je erbij wilt horen en met volwassenen wilt omgaan, moet je sneller leren dan andere jongeren. Ik heb vast veel gemist doordat alle gekkigheid op school aan mij voorbij is gegaan, maar ik begreep al snel dat ik al het speelgoed van de

hele wereld kon krijgen als ik bij McLaren bleef werken en winnen.’

Het was die tunnelvisie-achtige vastberadenheid die Lewis vanaf zijn zesde op het pad naar succes bracht, toen hij zich bij het karten begon te onderscheiden. Dat talent leverde hem ook een bonus op die zijn leven zou veranderen: in 1995 maakte hij als wereldvreemd jongetje kennis met Ron Dennis. Terwijl de andere jongetjes zenuwachtig toekeken, vroeg hij zijn toekomstige werkgever zonder de geringste twijfel over zijn eigen talent om een handtekening. ‘Hij keek me recht in mijn ogen en vertelde me wat hij later in zijn leven zou worden,’ herinnert Dennis zich. ‘Zonder het oogcontact te verbreken legde hij me uit hoe hij zijn carrière ging aanpakken. Het maakte ontzettend veel indruk op me.’

Dennis besloot de jongen in de gaten te blijven houden en nam hem na een paar jaar onder contract bij zijn McLaren Driver Development Programme; in negen jaar tijd investeerde hij vijf miljoen pond in Lewis. In die tijd leerde de meester Lewis het metier kennen, waarbij zijn aangeboren talent werd gebruikt voor één ultiem doel: het behalen van de wereldtitel. Hij zou inderdaad de beste worden, maar hij heeft zich nooit door het steeds grotere succes laten meeslepen. ‘Zelfvertrouwen gaat vaak gepaard met arrogantie,’ zei Dennis, ‘maar in Lewis is geen greintje arrogantie te bespeuren.’

Lewis bevestigde dat later en hij schreef zijn succes toe aan hard werken en zijn geloof. Hij stamt uit een vroom katholieke familie: ‘Mijn geloof is erg belangrijk voor mij. Ik ben oprecht religieus, en ik geloof echt dat God mij mijn talent heeft geschonken en dat ik gezegend ben. Elke autocoureur heeft natuurlijk talent, maar sommigen zijn bereid extra hard te werken om het beste van hun talent te maken. Niet iedereen heeft zoveel talent als bijvoorbeeld Kimi Räikkönen (destijds de kopman van Ferrari en na Alonso de grootste rivaal van Lewis), maar anderen kunnen wel zo hard werken dat ze beter dan hij worden. Ik weet niet of ik meer talent dan Fernando Alonso heb, maar ik weet dat ik heel hard heb gewerkt.’

Zijn invloed op de Formule 1 was onmiddellijk voelbaar, wat tot vergelijkingen leidde met het succes van Tiger Woods bij het golfen. Lewis was net als Woods uitgesproken, knap en gezegend met een groot talent. ‘Het is natuurlijk leuk om met iemand als Tiger Woods te worden vergeleken,’ zei hij daar zelf over, ‘maar vergeet nooit dat ik niet Tiger Woods maar Lewis Hamilton ben, en dat dit geen golf maar Formule 1 is. Ik weet niet of ik een vergelijkbare invloed op mijn sport kan hebben. Het zou goed voor de sport zijn als dat zou lukken. Ik hoop dat ik mijn steentje kan bijdragen.’

De vooraanstaande Formule 1-journalist Rory Ross stelt dat Lewis wereldwijd een veel grotere invloed heeft gehad dan hij of wie dan ook zich had kunnen voorstellen: ‘Zijn populariteit heeft zich verspreid als de stralen van de ochtendzons. In Brazilië is hij de Braziliaanse Ferrari-coureur Felipe Massa voorbijgestreefd, zeker in de favela’s, waar ze Hamilton als een van de hunnen beschouwen en zien hoe goed hij het doet. In Spanje is hij, tot ergernis van de Spaanse kampioen, populairder dan Fernando Alonso.’

Kevin Eason van *The Times* voegt daaraan toe: ‘Bernie Ecclestone wrijft zich in zijn handen van plezier. De directeur van het Formule 1-circus moest knarsetandend toezien hoe steeds meer mensen zich van zijn show afkeerden. Schumacher was een veelvoudig kampioen, maar buiten Duitsland en Italië, de basis van het Ferrari-team van de voormalige kampioen, vonden miljoenen mensen hem maar niks. Hamilton is een zegen voor de kaartverkoop, en de belangstelling komt uit alle windstreken. Camerateams uit obscure landen als Colombia en Rusland staan in de rij voor interviews.’

In tegenstelling tot Tiger Woods heeft Lewis Hamilton zich moeten ontworstelen aan een veld met veel meer getalenteerde rivalen. De opkomst van Woods voltrok zich in een tijd waarin golf in de greep van de middelmaat was, maar Lewis moest zowel bij de concurrentie als in zijn eigen team onverzettelijke coureurs van ongekende klasse verslaan. De beste illustratie van zijn capaciteiten en

zijn volwassenheid is dat hij tweevoudig wereldkampioen Alonso in de loop van het seizoen tot tranen dwong – in elk geval die van woede.

Het duel tussen deze twee was ook een reden voor de terugkeer van talloze fans naar de Formule 1 in 2007. Men wilde zien of de jonge hond de agressieve tactiek van zijn oudere, ogenschijnlijk minder wijze teamgenoot kon weerstaan. Alonso was overgestapt van Renault naar McLaren in de overtuiging dat hij een droomtransfer maakte: hij had altijd al naar een auto als de McLaren-Mercedes MP4-22 verlangd. Hij geloofde dat hij voorbestemd was om in die nieuwe auto te laten zien hoe goed hij was, dat hij een kampioen was die na de dominante jaren van Michael Schumacher zijn eigen tijdperk verdiende.

In de loop van het seizoen begon Alonso over Lewis en zijn opmerkelijke resultaten te klagen. Hij zei dat hij nooit ‘helemaal op zijn gemak’ was geweest en voegde eraan toe dat hij vermoedde dat Lewis werd bevoordeeld door McLaren, omdat hij een Britse coureur was in een Brits team. ‘We wisten dat alle steun en alle hulp naar hem toe zouden gaan,’ zei hij. De Spanjaard kroop in de slachtofferrol. Later probeerde hij Lewis uit zijn evenwicht te brengen en diens zelfvertrouwen te ondermijnen door te zeggen dat zijn teamgenoot ‘geluk’ had.

Ron Dennis ontkende de beweringen van Alonso bij herhaling: ‘Er bestaat een gezonde rivaliteit tussen de twee teams die aan de beide auto’s werken, maar ik durf met de hand op het hart te beweren dat beide coureurs hetzelfde materiaal, dezelfde steun en dezelfde kansen krijgen om te winnen.’ Hij was vastbesloten om geen voorkeur voor zijn protegé tentoon te spreiden, zoals de vader die zijn zoon in het familiebedrijf opneemt zijn nazaat harder dan de overige medewerkers aanpakt om maar te laten zien dat die geen voorkeursbehandeling krijgt. Af en toe leek Lewis behoorlijk te worden aangepakt door de man die in de pitstraat als zijn tweede vader gold.

Het dilemma van Big Ron was ook wel begrijpelijk. Hij betaalde de wereldkampioen tien miljoen pond per jaar, terwijl Lewis 340.000 pond ontving. Hij had fors in Alonso geïnvesteerd en wilde hem daarom graag te vriend houden. Ik ben ervan overtuigd dat Dennis in een ideale wereld liefst had gezien dat Alonso eerste en Lewis tweede werd.

Maar het scenario verliep de eerste negen races van het seizoen niet volgens plan. Na Silverstone stond Alonso twaalf punten op Lewis achter en beklagde hij zich in de Spaanse pers voortdurend over de slechte behandeling die hem ten deel viel. Hij was naar McLaren gekomen in de overtuiging als nieuwe held te worden binnengehaald en had verwacht dat Lewis tevreden zou zijn met een tweede plek achter hem, de bewierookte, zegevierende krijger. Hij zou dat jonge ventje af en toe wel een paar adviezen toewerpen, zodat die ooit misschien bijna net zo koninklijk zou leren rijden als hijzelf. Voor een wereldkampioen met vijf jaar meer ervaring dan Lewis gedroeg Alonso zich soms echter buitengewoon lomp en verbeterd. Het publiek had moeite hem in de armen te sluiten en het leek erop dat dat snotjoch hem op de zenuwen werkte. Hij verloor de allesbepalende psychologische oorlog met een jongen die in de Formule 1 debuteerde en zijn gedrag was op zijn best onvolwassen, maar af en toe gewoon horkerig, in elk geval allesbehalve zoals van een tweevoudig wereldkampioen mocht worden verwacht.

De houding van de Spanjaard bracht Lewis in de loop van het seizoen enigszins van zijn stuk, en hij begreep die ook niet. Zelf was hij altijd vriendelijk en benaderbaar, en hij maakte overal tijd vrij voor de mensen die hij het belangrijkste vond: zijn fans. Allison Foster, een liefhebber van de Formule 1, zei: 'Hamilton onderscheidt zich van de meeste andere coureurs met de manier waarop hij met zijn supporters omgaat. Het is heerlijk om een coureur te zien die de steun van de fans weet te waarderen en ik hoop dat hij dat volhoudt.' Ze noemde het voorbeeld van een Britse coureur die een stuk minder

toeschietelijk was. ‘Bij zijn thuiswedstrijd stonden er een man of twintig op hem te wachten voor een handtekening, maar hij keurde de groep geen blik waardig en liep mensen die daar al sinds drie uur ’s ochtends hadden staan wachten straal voorbij. Het verschil is misschien dat Lewis zich nog herinnert wat het betekent om fan te zijn en dat supporters hun favoriete coureur even een hart onder de riem willen steken.’

De legenden uit de Formule 1 stonden al snel in de rij om hun lof te uiten over de jongeman die het in zich had om de grootste aller tijden te worden. Toen Lewis in 2006 op Silverstone een sensationele overwinning in de GP2 boekte, was Sir Stirling Moss onder de indruk. Diens vrouw Suzy wilde hem meenemen naar een belangrijke afspraak, maar Moss aarzelde. ‘Wacht even, schat. Ik moet Lewis nog feliciteren.’ David Coulthard, die aanvankelijk waarschuwde dat de verwachtingen rondom Lewis getemperd moesten worden, zei niet veel later: ‘Hoe goed Lewis is? Die gast is echt heel bijzonder. Ik vind hem een combinatie van Senna en Prost. We hadden Senna en Prost, Mansell en Piquet, en daarna Michael Schumacher. Nu maken we het begin van het tijdperk van Lewis Hamilton mee.’ En drievoudig wereldkampioen Niki Lauda gaf toe door de prestaties van Lewis ‘met stomheid te zijn geslagen’.

De legendarische Formule 1-commentator Murray Walker droeg ook zijn steentje bij en zei dat Lewis de steeds verder toenemende hype met gemak het hoofd zou bieden: ‘Ik ben ervan overtuigd dat Lewis Hamilton tot een van de grootste coureurs aller tijden zal uitgroeien. [...] Superlatieven schieten tekort voor wat Lewis Hamilton race na race presteert. [...] Dit is in de geschiedenis van de Formule 1 nog nooit vertoond. Ik kijk al naar de Formule 1 zolang die bestaat en zoiets heb ik mijn hele leven nog nooit gezien, het is ongelooflijk. Het is heel aannemelijk dat hij dit jaar al de titel gaat winnen, wat echt onvoorstelbaar zou zijn.’

Er waren onvermijdelijk ook tegengeluiden, en het wekte niet echt

verbazing dat die vooral afkomstig waren van degenen die zelf ooit helden waren en die nu vol ongelof toekeken hoe gemakkelijk het die jongen afging. Nigel Mansell was een van de eersten – waarbij gezegd moet worden dat hij Lewis later dat seizoen alsnog lof toezwaaide. ‘Wij moesten wedstrijden winnen en proberen kampioen te worden voordat we onze beloning kregen. Tegenwoordig schijnen de beloningen voor de prestaties uit te gaan. [...] Zij [McLaren] waren ook wel weer eens aan een succesje toe. Alles draait om de timing. Als een coureur bij een team met een behoorlijke auto terechtkomt, maakt dat nogal een verschil. Niets ten nadele van hem, hoor. [...] Dit leek me voorbestemd, ik had het een stuk zwaarder.’

Ook Eddie Jordan deed zijn best de stemming te drukken toen hij zich afvroeg of Lewis wel meedogenloos genoeg voor de Formule 1 was: ‘Lewis heeft het geluk een gevestigd team achter zich te hebben, met een structuur die hij elders waarschijnlijk niet zou vinden. Maar als hij moest doen wat Schumacher deed, of Villeneuve of Hill, zou hij dat dan ook kunnen? Dat is nodig om te winnen. Winnen zit tussen de oren, en je moet het ten koste van alles willen. Wie anders beweert, liegt of heeft er niet uitgehaald wat erin zat. Er is een onbuigzaamheid die we nog niet hebben gezien, maar die nodig is omdat Hamilton anders kopje-onder zal gaan. Hij heeft een bepaalde arrogantie nodig, anders redt hij het niet. Heeft Alex Ferguson die? Ja. Heeft José Mourinho die? Ja. Winnaars zijn meestal geen aardige mensen. Ze proberen het wel, maar ze zijn ontzettend egoïstisch en arrogant, en ze hebben een onbegrensd geloof in hun eigen kunnen. Als ze aan het werk zijn, doet verder niets ertoe.’

Bij het aanhoren van de commentaren haalde Lewis zijn schouders op. Zo was hij: ontspannen en zorgeloos, maar als het nodig was ook keihard. Dat Jordan de grote Schumacher noemde, was overigens wel opmerkelijk. Die naam en die van Ayrton Senna kwamen telkens weer naar voren als het over de rijstijl van Lewis ging, en Lewis zou later zelf toegeven dat die twee zijn idolen in de Formule 1